

EL MELICACO BURLETA (5) LA CONSULTA

Un relat de: [Jacques Fiston](#)

LA CONSULTA

Crec que puc assegurar, amb un marge d'error molt baix, que tots hem passat algun cop per la consulta d'un metge. Convindreu amb mi que és tota una experiència. Aquells nervis mentre la doctora revisa els resultats de l'anàlisi (ara en diuen així, abans en dèiem anàlisi de sang) i veus que es va acostant als valors del colesterol, o quan et pregunta, si has notat algun problema a l'orinar (als de sexe masculí i a partir d'una determinada edat), o quan t'ausculta i s'està més estona del què és habitual aturada en un mateix punt i et va dient, respiri... no respiri... Quan ha acabat l'exploració t'omple de paperassa, receptes i volants mèdics diversos, que si aquest per la pressió, l'altre pel dolor d'esquena, aquesta pomada per l'artrosi, i aquesta és la petició per fer una colonoscòpia, i aquesta altra pel traumatòleg... I tot això trobant-te bé! Finalment surts de la consulta i mires amb un somriure de triomf a la cara, la gent que espera pacientment el torn per a la visita. Tota una experiència. Atenció perquè la veritable experiència, la que tothom hauria de passar algun cop a la vida, la trobareu a la sala d'espera. Es tracta d'una autèntica prova de paciència, de calma i de presència d'esperit. Les sales d'espera són tot un món, tant si és la del metge de família (abans metge de capçalera) com si és la del especialista (aquests no els han canviat el nom, continuen acabant tots en "òleg"). Tampoc hi ha gaire diferència entre els centres públics o privats.

Repassem algunes de les situacions més habituals.

Arribes cinc minuts abans de l'hora perquè no vols fer tard, i veus que hi ha tres o quatre persones. Preguntes si estan esperant al doctor Tal i tots contesten afirmativament. Mires el paper de l'hora de la cita per comprovar que tot és correcte i resulta que tots estan citats abans que tu. La consulta que hi ha, triga i triga en sortir, i els que van davant teu també s'hi estan força estona quan els hi toca el torn. Aquells cinc minuts de marge que t'havies donat es converteixen en mitja hora llarga. Penses que si ho arribes a saber hauries portat un llibre, però segur que si ho haguessis fet t'haurien cridat el primer i hauries dut amunt i avall un pes innecessari. Jo sempre tinc la sensació que la meua metgessa sempre està més estona amb els altres pacients que amb mi; crec que m'esbandeix més de pressa que als altres. A vosaltres no us passa?

Una altra de les situacions habituals és quan arriba una senyora, (acostumen a ser senyores les protagonistes d'aquesta situació) i va passejant la mirada per la sala, buscant a algú. Potser mira si hi ha algú conegut, penses. Res més lluny de la realitat, el què busca és una víctima per explicar-li tots els mals i dolors que pateix! Sempre troba algú i encara que no siguis tu l'escollit i pensis que t'has estalviat un bon rotllo, t'assabentes igualment que te una disquiatròfia singular aguda amb una miòsis i unes quantes retitis associades. Quan ho ha deixat anar posa aquella cara d'orgull, que no saps ben bé si està cofoia per la greu malaltia que té o perquè s'ha après el nom estrany de la dolència. El més terrible d'aquestes situacions és quan la suposada víctima que ha aguantat el rotllo de la senyora deixa de ser-ho i contraataca: "Ui, doncs jo tinc una poliaflostis auricular de primer grau amb espidifiastasi arítmica secundària". I a veure qui la fot més grossa! Aquí comença una cruel batalla per veure qui té la malaltia més greu o la de nom més estrambòtic. Òndia, penses, i jo que només he vingut perquè estic una mica constipat, quin ridícul!

És habitual també la parella de persones grans, en la que el marit està pansit, encongit i amb cara de pena, mentre que la senyora se la veu fresca com una rosa. Aparentment semblen innocents, però la cosa canvia quan després de regirar la bossa, la dona comença a fer retrets al marit: "Ja t'ho vaig dir jo... On has posat els papers, és que ho perds tot... Mira que n'ets de soca... T'havies d'haver pres la pastilla...". Ja es veu d'una hora lluny que aquell pobre home milloraria considerablement el seu estat de salut si pogués engegar a la porra a la seva senyora. Aquesta dona també és d'aquelles que quan surt el metge per cridar el pacient que toca, s'aixeca d'un bot i l'omple de preguntes, absolutament innecessàries i que perfectament podria fer-li quan li toqués el torn de visita.

Hi trobareu també, altres personatges, com el senyor jubilat que s'equivoca de dia (no sempre és un jubilat, un cop em va passar a mi), o aquell que es presenta una hora i mitja abans de la cita, o aquell altre que pregunta quatre vegades si aquella és la consulta de la doctora Tal, la noia amorrada al mòbil, la iaia que treu els estris per fer mitja, la persona que seu al teu costat i es posa a parlar amb tu com si et conegués de tota la vida, la senyora que ve acompanyada d'una veïna i passen revista a tots els coneguts...

Com veieu tota una fauna, i tot un univers d'experiències vitals.

Algun dia parlaré dels metges, que també n'hi ha per sucari-hi pa.

Joan Carles Franquet